

Wilfried Suvaal

Het geheim van Belsazar

een WALBRAM SPIJS mysterie

Wilfried Suvaal

Het geheim van Belsazar

een WALBRAM SPIJS mysterie

ONLINE UITGEVERIJ
de Gewilde Vrede

© 2025 de Gewilde Vrede

Online publicatiedatum: 1 oktober 2025

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand
en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch,
mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Eerder verschenen in deze serie:

De supermoord
Moord in het stadhuis
Bloed aan de doelpaal
Een kerstraadsel voor Walbram Spijs
De twee nichtjes en hun dode tante
Misdadige advertenties
Tragiek in de biechtstoel

Het bovenlichaam van de vermaarde actrice Bernadice Greathall hing voorover op de schrijftafel in haar werkkamer. De wond op het achterhoofd hielp de curieuze houding verklaren die ze, zittend op de lederen bureaustoel, had aangenomen.

“Ik... ik heb nog nooit een man gehad”, fluisterde ze, zwaar ademend.

“Dat is hoogst vervelend voor u, mevrouw.”

Lombertus Bolbaard draaide zich om en zei met hoge wenkbrauwen en in gedempte toon tegen de jeugdige agent Bennie West: “De ambulance is gelukkig onderweg.”

Walbram Spijs dacht het zijne van de opmerking van de inspecteur en vervolgde de doorlichting van de kamer, die werd ontsierd door een paarse apothekerskast met 28 laden. Hij ging achter het slachtoffer staan en bukte zich. Om de nek van Bernadice Greathall hing een ketting, achterstevoren met een gebroken schakel.

“Een antiek gouden snoer”, sprak de ranke detective. “Daar moet een kostbaar juweel aan hebben gezeten.”

Bolbaard keek zijn vriend verbaasd aan.

“Weet je het dan niet? Mevrouw Greathall draagt altijd een rode robijn bij zich, een joekel van een ding dat in de Middeleeuwen van een een of andere hertogin is geweest. Het is een fortuin waard en je kunt je afvragen of het slim is om met zo’n kleinood aan je hals rond te paraderen.”

“Rustig zitten aan je eigen schrijftafel valt daar nochtans niet onder”, redeneerde Walbram Spijs. “Wie heeft haar gevonden?”

“Een voorbijganger hoorde een luide kreun uit villa *Bonne Chance* komen. Gelukkig liep hij agent West tegen het lijf en is de plaats delict dadelijk verzegeld.”

*“Dat is vreemd. Er ontbreekt
een bladzijde. Pagina 14
wordt opgevolgd door
pagina 17.”*

“Ik heb verder niemand het huis in of uit zien gaan”, meldde de agent.

“Dat brengt het aantal inpendige verdachten op twee”, bromde Bolbaard. “Secretaris Lucas Cartwright en de gezelschapsdame Bacuna van Buuren troffen we in de villa aan. Ik heb ze gefouilleerd en los van elkaar naar het bureau laten brengen. Als ze samen iets hebben bekokstoofd, wil ik aan hen niet de gelegenheid geven hun verhaaltjes nog beter op elkaar af stemmen.”

Met een abrupte beweging boog Walbram Spijs zich over het boek dat voor de zwaar ademende Bernadice Greathall lag opengeslagen.

“Dat is vreemd. Er ontbreekt een bladzijde. Pagina 14 wordt opgevolgd door pagina 17.”

“Denk je dat het wat met de dieverij te maken heeft?”, vroeg Bolbaard.

Bij de grote kast begon agent West alle laden open te trekken. Hij startte halverwege, stopte even en controleerde daarna ook de bovenste rijen.

“Hier lijkt geen robijn te zijn verstopt, meneer”, zei hij bedeesd.

Walbram Spijs pakte onderwijl het boek van tafel. Het was een tamelijk lijvig werk, getiteld *De betoverende werken van Hollandsche meesters in de 17de eeuw*.

“Is bekend of mevrouw Greathall een groot liefhebber is van impressionistische schilderkunst?”

“Voordat zij vanuit Bristol naar Klinkeroord verhuisde, heeft ze een hele verzameling schilderijen van de hand gedaan”, antwoordde Bolbaard ongeduldig. “Liever dan over Leonardo da Vinci te kletsen zou ik echter graag horen wat die bedienden hebben te zeggen. Kom mee, West.”

Verkeerde eeuw en nationaliteit, maar je blijft een bekwaam inspecteur, smiespelde Walbram Spijs bij zichzelf.

2 | VERVLOGEN KUNSTEN

“Dan heb ik voor nu geen vragen meer, meneer Cartwright. Wel wil ik u verzoeken om tijdens ons onderzoek in de buurt te blijven.”

“Natuurlijk, m’neer”, retourneerde de onderdanige secretaris. “Ik ga aanstonds mevrouw in het ziekenhuis bezoeken.”

Bolbaard keek Cartwright na, liep een andere verhoorkamer in en begroette Bacuna van Buuren.

“Kunt u vertellen wat er vanochtend in de villa van mevrouw Greathall is gebeurd, mejuffrouw?”

“Dat zal ik proberen, inspecteur”, zei de bevroagde. “Ik was in de bijkeuken om de bonte was te verzorgen toen ik werd opgeschrikt door een bedompte klap elders in het huis.”

“Bent u meteen gaan kijken?”, vroeg Bolbaard.

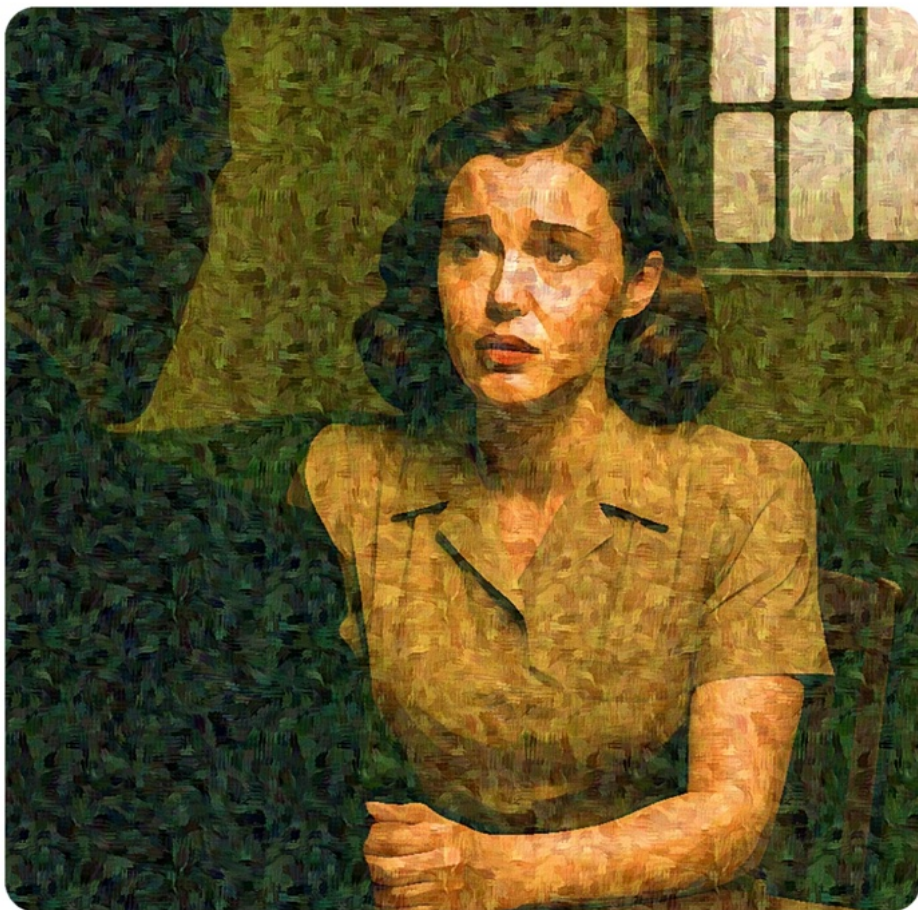
“Jazeker. Al is het wel een stukje lopen van de bijkeuken naar de werkkamer van mevrouw. Toen ik haar verwond aantrof, ben ik verschrikt naar buiten gerend en tegen een voetganger opgebotst. Ik was blij dat daarna ook die agent kwam aanlopen. Hij heeft mij een beetje kunnen kalmeren.”

“En waar was Lucas Cartwright toen?”

“Ik heb werkelijk geen idee”, zei Bacuna van Buuren met grote ogen.

De inspecteur keek op van zijn notitieblok, maar voordat hij nog wat kon zeggen, stak een diender zijn hoofd om de deur.

“De heer Spijs is terug en zou u graag even willen spreken, meneer.”

*“Ik was in de bijkeuken om de
bonte was te verzorgen toen ik
werd opgeschrikt door een
bedompte klap elders in het huis.”*

“Ik tref u zo dadelijk weer, mejuffrouw”, zei Bolbaard en kwam grommend overeind. Hij beende naar zijn kantoor waar de ranke speurder reeds twee boeken op het bureau had uitgesteld.

“Ik wist dat ik zelf ook nog ergens een exemplaar had liggen”, sprak Walbram Spijs.

“Kennelijk bij jou op zolder.” De inspecteur wees op de bestofte mouwen van de detectivejas.

Met een vlotte handbeweging verwijderde Walbram Spijs de rag van zijn kleren en onthulde: “Op de weggenomen pagina staat *Het gastmaal van Belsazar*, met daarop het teken aan de wand die deze koning als boodschap van God ontving.”

“Is dat van belang dan?”, vroeg de inspecteur ongeduldig, een vlugge blik op de beeltenis werpend. “Ik heb nog een appeltje te schillen met die kamermeid.”

“*Ik heb gehoord dat u uitleggingen kunt geven en knopen kunt ontwarren*”, doceerde Walbram Spijs. “Symbolisch valt een zekere parallel te trekken. Meer belanghebbend dan Rembrandts schilderij echter is het ontbrekende paginanummer.”

“Je praat weer in raadsels, vriend.”

Tussen de lamellen zagen ze een verhitte beampte komen aanlopen. Bolbaard wenkte hem binnen.

“Zojiust bericht gekregen uit het ziekenhuis waar Bernadice Greathall weer bij haar positieven is gekomen, meneer!”, riep hij. “Het eerste wat ze zei is dat ze met haar gezelschapsdame woonachtig is in Klinkeroord, en...”

De portier haalde een paar keer diep adem.

“...dat ze nog nooit een secretaris in dienst heeft gehad.”

“Die zullen we eens mooi aan de tand voelen”, reageerde Walbram Spijs verheugd.

“Ik heb Lucas Cartwright eerder vanmiddag laten gaan”, kreunde Lombertus Bolbaard.

Zijn compagnon dacht een ogenblik na.

“Dan zullen we zijn handlanger het vuur aan de schenen leggen.”

3 | MEESTER EN KNECHT

Agent Bennie West keek de drie mannen schuld bewust aan.

“Ik kan u alles vertellen, commissaris. Nú wel.”

“Dat is je geraden, West”, brieste Basteijn Simander, die zojuist over de situatie was bijgepraat. “Vertel op!”

“Misschien dat enige consideratie op zijn plaats is”, sprak Walbram Spijs en hij wendde zich tot de agent. “Ik vermoed dat een dierbare van u is bedreigd of in gevaar is geweest?”

“Mijn vrouw en zoontje, meneer”, stotterde West. “Ik kreeg zojuist een telefoontje dat ze weer thuis zijn, goddank gezond en wel.”

“Welk sujet heeft jou dat geflikt, agent?”, vroeg Simander, inmiddels een stuk milder.

“Wist ik het maar, commissaris. Gisteren kwam ik thuis in een leeg huis. Als ik mijn gezin levend terug wilde zien, moest ik doen wat me werd opgedragen.”

“Dus jij was het die de robijn heeft weggenomen?”

“Ja, commissaris. Door de opmerking van meneer Spijs over de ontbrekende pagina wist ik waar ik moest zoeken. Een uur geleden heb ik de edelsteen op de afgesproken plek in het park achtergelaten.”

Bolbaard keek op zijn horloge en bromde: “Die zal daar niet meer liggen.”

“Nee, dankzij Lucas Cartwright”, beaamde Walbram Spijs.

“Door de diefstal uit te besteden, kon hij zich zonder zorgen laten

*“Dat is je geraten, West”, brieste
Bastiaan Simander, die zojuist
over de situatie was bijgepraat.
“Vertel op!”*

fouilleren en bevragen.”

Bolbaard staarde naar de punt van zijn rechterschoen.

“Ik zal mevrouw Bernadice bezoeken en haar vertellen hoe de vork in de steel zat”, zei West resoluut.

“Ze zal hopelijk begrip kunnen opbrengen voor je acties”, stelde de commissaris. “Maar ga alsjeblieft eerst naar je vrouw en kind toe. Ze zullen je graag willen zien.”

“Mijn carrière bij het korps is naar de vaantjes, vrees ik”, zei West zachtjes.

“Ik zal inderdaad moeten optreden”, zei de commissaris. “Met oog voor je benarde positie, zal ik toezien op een zo eervol als mogelijk ontslag.”

West stond op en liep naar de deur, waarop Walbram Spijs zijn vinger opstak.

“Tot slot, hoe ontving u uw instructies?”

West overlegde een verfrommeld briefje en verliet de ruimte.

“Tijd: 8.30 AM – Op locatie: villa Bonne Chance – Ter plekke: wacht op je geluksnummer – Schat gevonden? - Naar stadsbankje bij vijver – En wegwezen – Laat je familie je lief zijn”, las Bolbaard hardop mee over de schouder van de detective. “Waar denk je aan?”

“Benader het eens als een puntdicht, inspecteur.”

“T-o-t-s-n-e-l. Je denkt toch niet..?”

“Ik heb een sterk vermoeden, inspecteur”, antwoordde Walbram Spijs. “Al moeten we oppassen dat we Gustaaf Lavrie niet elke misdaad in de schoenen schuiven die ons goed uitkomt. Wel het zou me in dit geval wat waard zijn als hij het was.”

“Waarom?”

“Omdat het bewijst dat zelfs deze zelfverklaarde meestercrimineel fouten maakt. Ik ben ervan overtuigd dat zijn plan was mevrouw Greathall te vermoorden. Als die voetganger

er niet was geweest, had hij dat ook gedaan. Nu moest hij maar hopen dat madam niet snel alarm kon slaan.”

Simander zuchtte. “Ik vind het een schrale troost, Walbram. Eerlijk gezegd ben ik er zat van om achter de feiten, of beter – achter Lavrie aan te lopen.”

“Helemaal eens, commissaris. Dat is precies waarom ik al een poosje broed op een tegenoffensief.”

Beide politiemannen kenden Walbram Spijs goed genoeg om te weten dat het geen enkele zin had nu al naar dit plan te informeren.

EINDE

Het geheim van Belsazar

In een deftige villa wordt een beroemde actrice zwaargewond aangetroffen. Een stille intrige vol verborgen motieven en raadselachtige aanwijzingen ontvouwt zich. Kan de briljante Walbram Spijs helpen om de zaak op te lossen?

Wilfried Suvaal (1976) is schrijver en communicatiespecialist. Na zijn debuut met *De supermoord* in 2023 is *Het geheim van Belsazar* het achtste korte verhaal in de serie over detective Walbram Spijs.

www.gewildevrede.nl